

ÉÉN WERELD

Nieuwsbrief van de Wereld Federalisten Beweging Nederland

WFBN, Laan van Nieuw Oost-Indië 252, 2593 CD Den Haag

Burgerinitiatief Geldschepping

1 voor 7 miljard

Campagne voor een Nederlandse
zetel in de Veiligheidsraad

De WFBN heeft zich onlangs aangesloten bij de campagne "1 for 7 Billion".

Een sterkere Verenigde Naties

Deze campagne roept op tot een transparant, eerlijk en inclusief proces opdat de best mogelijke kandidaat voor het ambt van secretaris-generaal van de Verenigde Naties geselecteerd wordt. De campagne is belangrijk voor de WFBN omdat - bij een positief resultaat - de Verenigde Naties democratischer, transparanter en sterker wordt.

Reflecties over verhoormethoden

Rondreis Israël en Palestijnse
Gebieden met Johanna Steijlen

(zie verder de rubriek "Gesignaleerd")

Over democratie (gelezen)

U BENT NODIG!

ALV op 11 april

Voor 15 euro per jaar
bent u lid van de WFBN
en heeft u stemrecht in de ALV

Reserveer alvast in uw agenda: de **Algemene Leden Vergadering** is op 11 april 2015. Nadere informatie, zoals de agenda, jaarstukken, plaats en tijd, volgt.

Iedereen is van belang, we hebben leden nodig! Leden geven aan dat het streven naar wereldburgerschap en een wereldfederatie zinvol is. 15 euro is een laag bedrag!

Wereld Federalisten Beweging Nederland IBAN : NL73INGB0000009764 en BIC : INGBNL2A

Burgerinitiatief Geldschepping

Door Leonard Kater

Dit initiatief is officieel gelanceerd op 9 januari, maar publicitair op di 13 jan 2015 door de toneelgroep "De Verleiders" bij DWDD (=DeWereldDraaitDoor) tussen 19.00 en 19.15 [zie voor deze uitzending: <http://dewerelddraaitdoor.vara.nl/media/332030> en voor de Verleiders: <http://www.de-verleiders.nl/>]

Zij hebben 100 uitvoeringen van "Door de Bank genomen" gepland tot eind maart 2015 die altijd volle zalen trekken van een 700 mensen. Naar schatting zijn er een 20- tot-30-tal voorstellingen al geweest, dus nog 70-80 te gaan (d.d. 6 februari 2015).

Vele toeschouwers werden wakker t.a.v. de geldschepping en zeiden na afloop altijd "dat er wat aan deze misstand gedaan moest worden". Zo hebben De Verleiders besloten een burgerinitiatief te ontplooiën om de Geldschepping op de agenda van de Tweede Kamer te krijgen.

Een goed beeld hiervan kun je krijgen op: <http://www.ftm.nl/exclusive/george-van-houts-ons-bankensysteem-stamt-nog-uit-de-tijd-van-de-slavernij/>

Ondertekenen kan het beste via een knop op <http://onsgeld.nu/> . Aldaar ook een heldere toelichting op de onderliggende problematiek van de geldschepping en wat er ten goede verandert op acht gebieden als die in overheidshanden komt. Centraal uitgangspunt is: Geld is van ons allemaal, en dient door de overheid gecreëerd te worden.

Dit moet uiteraard nog verder uitgewerkt worden. De top van de SP heeft de voorstelling al gezien en wil deze voorstelling ook graag in de Tweede Kamer laten plaatsvinden; een verkorte uitvoering heeft al plaatsgevonden voor de 200 personeelsleden van de Nederlandse Bank op wo 14 januari in de middagpauze. En een Engelse vertaling van de opvoering is ook in de maak. [zie <http://www.positivemoney.org/2015/01/dutch-parliament-will-debate-money-creation/>]

In Engeland heeft dat debat voor het eerst in 170 jaar op 20 nov. 2014 plaats gevonden! Het was een initiatief van <http://www.positivemoney.org> ! Dit debat was een belangrijke inspiratiebron om deze kwestie ook op de agenda van de Tweede Kamer te willen zetten met dit burgerinitiatief.

Binnen 28 uur na DWDD waren de vereiste 40.000 handtekeningen binnen. Daarna vond op ma 26 januari een presentatie bij TROS-Radar plaats.

[<http://www.radartv.nl/uitzending/archief/detail/aflivering/26-01-2015/burgerinitiatief-ons-geld/>]

Ook toen schoot de ondertekening omhoog en thans (vr 6 feb 14:00) staat de stand op 94.814 met eind maart als deadline. Hoe meer ondertekeningen, des te groter de druk op de politiek. De Verleiders hopen dat de stand dan op 500.000 tot 1 miljoen ondertekeningen staat.

Het burgerinitiatief is duidelijk in het belang van op zijn minst al die meer dan 1 miljoen huishoudens van wie het huis "onder water" staat, en ook van al diegenen die vinden dat ze veel te veel rente hebben betaald op gelden die niet afkomstig blijken te zijn van spaartegoeden maar gewoon ontstaan op het ogenblik dat iemand een lening aangaat en belooft hem met rente terug te betalen.

Wie de discussie nationaal en internationaal wil volgen, kan dat het beste doen via Facebook op <https://www.facebook.com/onsgeldebeweging>.

Goede Nederlandstalige websites zijn ook:

<http://onsgeld.nu> (Adviseurs van "De Verleiders")

<http://adbroere.nl> (Adviseur van "De Verleiders")

<http://mijvdl.com> (Website van Martijn Jeroen van der Linden, promoveert op Geldschepping)

<http://welvaartvooriedereen.nl> (website van Mia Molenaar, afgestudeerd filosoof)

<https://monetairehervormingenu.wordpress.com/> (onduidelijk beheer, maar zeer de moeite waard goed te bestuderen)

<http://www.ftm.nl> (Follow The Money, website van financiële onderzoeksjournalisten)

Twee protestbrieven aan "mijn bankdirecteur" over "mijn hypotheek" zijn geschreven door Geert Kimpfen en Ad Broere en zijn te vinden op <http://www.earth-matters.nl/63/8390/economie/brieven-voor-je-bankdirecteur.html>

Daar ook vele "verhelderende" video's.

De brief van **Geert Kimpfen** geeft m.i. een goede indruk van het basisgevoel dat iedereen krijgt bij de

voorstelling "Door de bank genomen" van De Verleiders:

Beste Bankdirecteur,

Wij kennen uw naam niet. Degene met wie wij destijds onze hypotheekpolis afsloten, is al lang verdwenen. We waren hem toen erg dankbaar dat hij het mogelijk maakte dat wij ons droomhuis konden kopen. Vol overtuiging gingen wij in op zijn voorstel, en zoals u weet, zijn wij tot op de dag van vandaag onze verplichtingen en afspraken netjes nagekomen.

Maar een mens wordt ouder en wijzer. Voortschrijdend inzicht heet dat. En vandaag zijn we eigenlijk helemaal niet zo blij met wat wij destijds afspraken. Sterker zelfs, we voelen ons... we kunnen het niet anders zeggen, belazerd.

Het was misschien naïef van ons om te denken dat het geld dat u ons leende, daadwerkelijk in uw bezit was. Pas sinds kort weten we dat u als bank nauwelijks geld bezit. En dat u ons geld uit het niets creëerde op het moment dat wij onze handtekening plaatsten, eenvoudigweg door het bedrag in te toetsen.

Neemt u ons niet kwalijk dat we dit vreemd vinden. U vroeg er immers ons huis voor in pand, iets dat wél bestond in de werkelijke wereld. U gaf ons eigenlijk een schuldkwitantie waarbij wij de verplichting op ons namen uw verzonnen geld reëel te maken door dertig jaar lang voor u te werken. In zekere zin werden we uw lijfeigene.

En dat niet alleen... u vroeg ons ook rente. We stelden ons daar geen vragen bij. We gingen er vanuit dat rente iets vanzelfsprekends is in deze wereld. Pas nu, nu we ons verdiepen in het wezen van geld, komen we erachter dat rente helemaal niet vanzelfsprekend is. We wisten toen nog niet dat de bijbel al stelde dat het vragen van rente misdadig is. We hadden nog niet gehoord van renteloos islamitisch bankieren. En zouden we er wel van gehoord hebben, dan zouden we het wellicht raar hebben gevonden. Want we wisten toen nog niet dat rente een monster is, dat niet in toom is te houden.

De reden is eenvoudig. Geld is een handig transactiemiddel. Een efficiënt product om diensten en goederen uit te wisselen. Maar, 'geld jongt niet', zei Aristoteles. Geld brengt geen geld voort. En dat hoeft ook niet. Dat is niet de natuurlijke functie van

geld. Munten hoeven geen munten te baren, beaamde Thomas van Aquino.

Want rente is een listig ding. We beseften toen niet dat we met die rente maar liefst twee tot driemaal de volledige prijs van ons huis aan u zouden betalen in dertig jaar. Nu gunnen we iedereen zijn verdienste. Maar... vindt u dit zelf ook niet buiten iedere proportie?

En nog was het niet genoeg voor uw instelling. Onze hypotheek verpandde u in een beleggingsproduct, waarbij beleggers gingen speculeren of wij wel of niet onze hypotheek zouden kunnen terug betalen. En opnieuw verdiende u veel geld aan onze hypotheek.

Tot het fout ging.

U herinnert zich vast, dat toen die beleggingsproducten, met ingewikkelde namen als "collateralized debt obligations", klaptten, de crisis begon.

De producten waren op lucht gebaseerd. Op geld dat niet bestond dat u aan ons en zovele anderen uitleende.

Uw instelling dreigde om te vallen. En de wereld was in rep en roer. Want wanneer er banken zouden omvallen, was het einde der tijden nabij, hoorden wij onze leiders keer op keer verkondigen.

Dus gingen onze leiders op hun beurt niét bestaand geld lenen bij de Europese Centrale Bank die op dezelfde wijze geld uit het niets creëerde. Onze leiders gaven u dat geld, zodat u rustig kon verder bankieren en uw bonussen verdelen. Maar dat niet bestaande geld moest natuurlijk ook reëel gemaakt worden. En gek genoeg werd de rekening daarvan niet bij u, maar bij ons gelegd.

In de vorm van belastingen die hoger werden, en bezuinigingen op zaken die wij belangrijk vinden, betalen wij nu niet alleen het geld terug dat aan u geleend werd, maar ook nog eens de rente daarop. En onze leiders bezweren ons dat we die schuldenberg niet meer mogen laten oplopen dan tot 3 % van onze begroting.

Daardoor moeten we keer op keer nog meer belastingen betalen en bezuinigingen ondergaan. Tot er weer enkele miljarden nodig zullen zijn om een volgende bankinstelling te redden, in eigen land, of in Griekenland, of in Italië. Vreemd genoeg wordt de rekening daarvan steeds opnieuw bij ons gelegd.

En deze vicieuze cirkel gaat nu al jaren zo door.

Maar voor mij is de maat vol, geachte bankdirecteur. Ik zeg: "Basta".

U heeft de crisis veroorzaakt. U heeft er een bende van gemaakt. U verwacht niet alleen dat wij onze persoonlijke verplichtingen aan u blijven nakomen, maar ook nog eens dat wij uw instelling blijven redden. En dat we daardoor onze kinderen opzadelen met een nooit meer terug te betalen schuld, veroorzaakt door de tumor die rente op rente is, waardoor we hun toekomst nu al gehypothekeerd hebben.

Toch willen we niet onredelijk zijn. Wij zijn nette burgers.

Het fictieve geld van ons hypotheekbedrag waardoor wij ons huis konden kopen, willen we aan u terug betalen. We zijn zelfs bereid daarvoor een commissie aan u te betalen.

En dan houdt het op, beste bankdirecteur.

Vindt u dit een krankzinnig voorstel?

In IJsland deden ze het. Alle hypotheekschulden werden kwijt gescholden tot 110 % van het hypotheekbedrag. Het gevolg was dat IJsland al jaren uit de crisis is, en een begrotingsoverschot heeft. En ja, de banken vielen om in IJsland, maar het was niet het einde der tijden daar, integendeel... het was een nieuw begin.

Ik moet ook mijn eigen boontjes doppen, mijnheer de bankdirecteur. Als ik gebakken lucht zou verkopen, zou de overheid mij geen geld toestoppen om mij te redden. Nee, ze zouden mij in de gevangenis gooien. En terecht.

Hieronder vindt u mijn voorstel mijnheer de bankdirecteur. Ik zie uw reactie graag tegemoet. Ik heb niets tegen u persoonlijk, maar wel tegen uw manier van zaken doen, waardoor op dit moment een volledig continent in de crisis is geraakt. Daartegen zeg ik vanaf vandaag: "Basta".

Hoogachtend,

Een burger die er genoeg van heeft.

Geert Kimpen, <http://www.geertkimpen.com>

Herman Schaper over campagne Nederland in de VN Veiligheidsraad

Door Paula Harte, bestuurslid communicatie NVVN

Herman Schaper is oud-permanent vertegenwoordiger bij de VN voor Nederland. Ook was hij Nederlands vertegenwoordiger bij de NAVO. Hij werkt nu als professor bij de Universiteit Leiden campus Den Haag en is Special Envoy for the Netherlands' candidatures for the Security Council and the Human Rights Council.

Op dinsdag 20 januari 2015 sprak Herman Schaper bij de NVVN en SIB-Nederland over Nederland en de VN Veiligheidsraad. Schaper begint zijn verhaal met een stelling: *The UN makes peace, not war*. Zo is het Handvest van de VN ook opgezet, maar door budgettaire problemen en voorzichtigheid van de lidstaten is de VN geen daadwerkelijk wereldleger met wereldregering die besluit over inzet, geworden.

Nu zijn er 120.000 mensen actief als blauwhelmen; dit is weinig effectief want de VN is niet voor het vestigen van vrede (wel peace keeping). Vaak moeten NAVO en VS optreden die een duidelijker keus kunnen maken in deze handhaving. Denk maar aan de inzet bij Kosovo en Irak. Daar was wel een mandaat van de VN nodig voordat kon worden opgetreden, maar dat werd niet gegeven voor ingrijpen in Kosovo (1999, tijdens het voorzitterschap van de Veiligheidsraad door Nederland) en Irak (2003: De VS verdedigden de stelling dat Irak *weapons of mass destruction* verborg. Dit was geen succesvol Amerikaans ingrijpen in de ogen van Schaper).

Beide ingrijpen door anderen dan de VN kwam doordat Rusland een veto uitsprak. Ingrijpen was *illegal but legitimate*, zoals het nu verwoord wordt.

Wat kan Nederland als tijdelijk lid van de Veiligheidsraad?

Als tijdelijk lid van de VN Veiligheidsraad heb je als land wel invloed doordat er een meerderheid onder de P5 (permanente vijf leden, met vetorecht) en tijdelijke 10 moet zijn (zonder veto). Indien een P5-lid geen veto uitsprekt en er is wel een meerderheid van stemmen, dan kun je al een besluit vastleggen.

Daarbij rouleert het voorzitterschap maandelijks en dat houdt de agenda in beweging. Elk lid van de Veiligheidsraad kan invloed uitoefenen op de agenda, waardoor – ook eigen – issues ter tafel kunnen komen.

Hoe verloopt een verkiezing?

De VN zijn opgedeeld in vijf groepen, nog gebaseerd op de verdeling van de wereld tijdens de Koude Oorlog. Oost-Europa hoort niet bij West-Europa, dat weer bij andere staten zoals Canada, Australië en Nieuw-Zeeland wordt gerekend. Zweden en Italië zijn nu tegenkandidaten van Nederland. Dat is niet ongunstig, want alle behoren tot de EU; als een lidstaat niet een EU-lid zou zijn, zou het daarmee al een uitzonderingspositie hebben en daarmee een verkiezingsargument hebben. Beide tegenkandidaten zijn ook sterk en voeren campagne. Terugblikkend: Nederland was al vijfmaal eerder lid van de Veiligheidsraad, terwijl Italië en Zweden eerder al eens een campagne niet-succesvol zagen worden. Italië speelt wel het argument uit, dat zowel Nederland als Zweden in het noorden van de EU liggen, en Italië zelf niet.

Voor een verkiezing is 2/3e meerderheid van de VN-leden nodig. Dat zijn 129 landen. Van de poule van drie worden er twee gekozen. Schaper vindt dat door deze verkiezing de VN Veiligheidsraad niet meer een sterke vertegenwoordiging van landen is, maar meer een soort zwakker parlement. Omdat vele kleine landen zichzelf verkiesbaar stellen met het argument, dat ze klein zijn, worden de aanvullende tien lidstaten in de Veiligheidsraad meer een vertegenwoordiging van de kleine (zwakkere) staten.

Nederlandse campagne

NL voert campagne 1) als Koninkrijk, daarmee vertegenwoordigt Nederland ook de Caraïben (die staan in de VN bekend als *small islands developing states*). Nederland weet door deze eilanden veel over ontwikkeling van landen die omringd zijn door water, en over de dreiging van water ook in het land zelf. Nederland heeft een unieke samenwerking in het omgaan met water: in ons land werken de bankensector, de wetenschap (vooral Universiteit Wageningen) en landbouwbedrijven met elkaar samen om de kennis over water te vergroten.

Daarbij als 2) partner in *peace and development*. Nederland heeft veel ervaring met samen werken en dialoog. Terwijl andere landen vooral zenden of

zwaaien met een belerend vingertje. Schaper noemt een van de tegenkandidaten met name in dit proces.

En Nederland voert het campagne-argument 3) *Peace, Justice and Development*. Nederland werkte meer mee bij mandaten door de VN maar niet bij VN operaties waar VN zelf optrad. Nu scoort Nederland in Mali hoge ogen door mee te doen aan een vredesmissie. Bijvoorbeeld Patrick Cammaert is heel blij met de Nederlandse inzet daar, krijgt veel complimenten in VN-verband. Men is blij ‘dat Nederland het verdedigen niet aan derdewereldlanden overlaat maar zelf moderne wapens en mankracht inzet’.

Nederland biedt bij ontwikkeling een geïntegreerde aanpak; niet alleen wapens maar ook ontwikkeling van samenleving na afloop van de gevechten (vredesopbouw). En Den Haag stelt zichzelf centraal als *international city of peace and justice*, waarbij vele instellingen voor internationaal recht zich in Den Haag hebben gevestigd (ICTY en ICC, vreedzame geschillenbeslechting via arbitrage, onderhandelen, etc.).

Campagne voeren

Op vele niveaus en in vele landen is Nederland actief bezig, contacten te onderhouden rond deze campagne. Niet alleen bespreken ambassadeurs de kandidatuur van Nederland met ministers van Buitenlandse Zaken wereldwijd, ook werken de aanwezigheid van bijvoorbeeld de OPCW en het ICC in Nederland positief mee; deze instellingen en medewerkers laten ‘thuis’ goed horen welke rol Nederland speelt op internationaal terrein. Ook vele ambassadeurs die werken in Den Haag nemen hun positieve ervaringen mee naar hun eigen land. Veel ambassadeurs in Den Haag zijn enthousiast over de Nederlandse kandidatuur.

Een grote maar: niet alle toezeggingen voor een stem, zijn even betrouwbaar. Ongeveer een kwart van de landen die zeggen voor te stemmen, zullen dat waarschijnlijk niet doen. Ook speelt vaak de ambassadeur van een lidstaat bij de VN een grote rol; als het thuisland simpelweg niet weet voor wie te stemmen, zal het advies van deze ambassadeur de doorslag geven. Schaper is positief over de kandidatuur, maar stelt tegelijkertijd dat Nederland er tot de dag van de stemming hard voor moet werken. De stemming zal al in juni 2017 plaatsvinden; tot die tijd hebben alle medewerkers hun missie duidelijk.
(bron: www.nvvn.nl)

Vier ideeën voor een sterkere Verenigde Naties

In een artikel in de New York Times van 6 februari 2015 geven Kofi Anan en Gro Harlem Brundtland vier ideeën voor een sterkere en effectievere Verenigde Naties.

Een groot deel van het probleem is dat de Veiligheidsraad (VR) – die namens alle lidstaten geacht wordt vrede en veiligheid te handhaven – geen respect meer afdwingt. Over de hele wereld proberen mensen te begrijpen waarom, in 2015, de VR nog steeds gedomineerd wordt door de vijf landen die de Tweede Wereldoorlog wonnen. In toenemende mate wordt de autoriteit van de VR in twijfel getrokken, en zo ook de legitimiteit van haar besluiten. De tijden zijn veranderd sinds 1945 en de Veiligheidsraad moet zich daaraan aanpassen.

Bijna iedereen is het er over eens dat de VR uitgebreid moet worden met nieuwe leden, maar gedurende decennia reeds wordt men het er maar niet over eens welke staten dat zouden moeten zijn en of deze nieuwe leden wel of niet vetorecht zouden krijgen, zoals de huidige vijf permanente leden (P-5).

1^e idee: Nieuwe categorie van leden

Dit idee doorbreekt deze impasse. Laten we - in plaats van nieuwe permanente leden - een nieuwe categorie van leden nemen, die een langere termijn zitting hebben in de VR dan de huidige niet-permanente leden, en die direct herkiesbaar zijn. Met andere woorden, ze zouden permanent zijn onder voorwaarde dat ze het vertrouwen van andere lidstaten behouden. Is dat democratisch of niet?

2^e idee: Een plechtige eed

We roepen de P-5 op om een plechtige eed af te leggen. Ze mogen niet langer toestaan dat hun onderlinge verdeeldheid de VR belet om in te grijpen als dat nodig is, zelfs – zoals bijvoorbeeld nu in Syrië – als mensenlevens bedreigd worden door verschrikkelijke misdaden. Laat de P-5 beloven om nooit hun veto te gebruiken ten voordele van hun nationale belangen, maar alleen als zij vrezen dat een voorgestelde actie de wereldvrede meer kwaad dan goed zal doen. Bij gebruik van het veto dienen ze helder en duidelijk uit te leggen wat zij als alternatief bieden of voorstellen, opdat slachtoffers op een geloofwaardige en effectieve manier beschermd worden. En als een of twee leden hun veto op die manier gebruiken, laat de anderen dan beloven om

te blijven zoeken naar een gemeenschappelijke basis en zich in te zetten voor het vinden van een effectieve oplossing waar allen zich in kunnen vinden.

3^e idee: Luisteren

Laat de VR beter luisteren naar hen die direct geraakt worden door de besluiten van de VR. Geef van nu af aan vertegenwoordigers van de mensen in conflictgebieden een echte kans om de VR te informeren en besluitvorming te beïnvloeden.

4^e idee: Een transparante selectieprocedure voor een nieuwe secretaris-generaal

Laat de VR, en met name de P-5, verzekeren dat de Verenigde Naties de leider krijgt die zij nodig heeft. Laten zij zowel de geest als de letter respecteren van wat het Handvest zegt over het kiezen van een nieuwe secretaris-generaal, en laten zij niet langer achter gesloten deuren onder elkaar onderhandelen.

Laten wij op nauwgezette en open wijze zoeken naar de best gekwalificeerde kandidaat ongeacht sekse of regio; laat de VR dan ter verkiezing meerdere kandidaten voordragen aan de Algemene Vergadering, en laat de succesvolle kandidaat benoemd worden voor een niet-vernieuwbare termijn van zeven jaar. Hij of zij (en na acht “hij’s” is het de hoogste tijd voor een “zij”) mag niet onder druk staan om banen weg te geven en om concessies te doen aan welke lidstaat dan ook in ruil voor steun. Dit nieuwe proces moet worden aangenomen zonder vertraging, zodat het kan worden toegepast om de beste persoon te vinden die het ambt van secretaris-generaal in januari 2017 kan overnemen.

Deze vier voorstellen vormen een essentieel uitgangspunt om de VN weer autoriteit te geven. In dit 70^e verjaardagsjaar van de Verenigde Naties roepen we de volken van de wereld op om er bij hun regeringen op aan te dringen deze voorstellen aan te nemen.

Kofi A. Annan is voorzitter van “The Elders”, hij was secretaris-generaal van de Verenigde Naties van 1996 tot 2007. Gro Harlem Brundtland, is vice-voorzitter van de “The Elders”, voormalig eerste minister van Noorwegen en directeur-generaal van de Wereldgezondheidsorganisatie van 1998 tot 2003.

(Samenvatting en vertaling Marjolijn Snippe)

Ideumado pri metodoj pridemandi suspektatojn

Ĝis nun verserĉantoj laŭ oficiala komisiono de niaj aŭtoritatoj per korpaj kaj psikaj turmentadoj devigas arestitojn deklari, konfesi kaj denunci. Ĝus la radionovajoj informis, ke eĉ tiel akiritajn deklarojn oni opinias nefidindaj, ĉar torturato pretas subskribi kiun ajn deklaron. Do la efikeco neniel kontraŭpezas la lezon de eksplicitaj homaj rajtoj.

Ĉar la samaj aŭtoritatoj subskribis la Universalan Deklaracion de Homaj Rajtoj, necesas absoluta transformo de la fi-praktikoj.

Eble la solvo kuŝas en hipnotigo, en kiu la suspektato estu paroligata aŭ pensigata lingve. Aŭ eble la cerbo povas reagi al prezentataj scenaroj rekonataj aŭ ignorataj/primirataj. Songklarigado, longa revo de la homaro, estu pli science, psikologie ellaborita.

Almenaŭ ĉesu la malhumana traktado de senpovuloj, eĉ nome de t.n. civilizitaj ŝtatoj. Bv pripensi alternativojn!

Kore,

Rob Moerbeek.

Brainstormen over verhoormethoden

Tot nu toe dwingen waarheidsonderzoekers in officiële opdracht van onze gezagsdragers gedetineerden door middel van lichamelijke en geestelijke kwellingen verklaringen en bekentenissen af te leggen en anderen te betichten.

Zojuist heeft het radionieuws (8 uur 28 januari) meegedeeld dat aldus verkregen verklaringen als onbetrouwbaar worden afgedaan, omdat een gefolterde bereid is elke mogelijke verklaring te ondertekenen. De doelmatigheid weegt dus allerminst op tegen de schending van uitdrukkelijke mensenrechten.

Omdat dat zelfde gezag de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens heeft ondertekend, is een volledige omslag in deze schandalige praktijken geboden.

Misschien ligt de oplossing in hypnose, waarbij de verdachte aan het praten of denken wordt gebracht

in taalvorm. Of misschien kunnen de hersenen reageren op voorgeschotelde scenario's d.m.v. herkenning of ontkenning/verbazing. Droomuitleg, een aloude 'droom' van de mensheid, zou dan wel meer wetenschappelijk, zielkundig moeten worden uitgewerkt.

In ieder geval moet er een eind komen aan de onmenselijke behandeling van machtelozen, n.b. in naam van zogenaamd beschaafde staten.

Wees zo goed na te denken over andere oplossingen.

Rob Moerbeek

Verslag van de groepsrondreis door Israël en de Palestijnse Gebieden

Door Johanna Steijlen

Afgelopen jaar heb ik met een groep een rondreis gemaakt door bovengenoemde gebieden. We hebben cultuurhistorische en religieuze plaatsen en natuurhistorische bezienswaardigheden bezocht, zoals het natuurreservaat Baniyas, Hermon stream, waar de rivier de Jordaan ontspringt, de Dode Zee, Massada, Bedoeïenenkamp Kfar Hanokdim in de woestijn, waar we in tenten hebben overnacht, het indrukwekkende Holocaust Memorial Yad Vashem, waar in één van de hallen een monument ter herinnering aan de omgekomen anderhalf miljoen Joodse kinderen in de tweede wereldoorlog is te zien: een grote donkere ruimte met lichtjes op de vloer die de bezoekers begeleiden in de rondgang, terwijl gelijktijdig de namen van de kinderen worden genoemd. Dit verslag zal echter voornamelijk gaan over de ontmoetingen die wij met bijzondere mensen en groepen hebben gehad: zij die gaan voor een vreedzame oplossing in hun land.

Kibboets Nes Ammim

Hier hadden we een ontmoeting met dominee Pieter Dronkers coördinator van dialoogseminars in Nes Ammim. De meest noordelijk gelegen en één van de oudste kibboets van Israël. Hij gaf ons een rondleiding in het dorp en vertelde uitgebreid waar deze kibboets voor staat. Pieter: het profiel voor het dorp - gebouwd op de vier pijlers: gastvrijheid, gemeenschap, leren en dialoog - maakt dat we met

een uniek project bezig zijn. De telkens wisselende internationale gemeenschap van ongeveer 45 personen, werkt en leert in solidariteit met het wijde spectrum van de inwoners van het land: Joden, Palestijnen, Arabieren en Christenen. Ons “guesthouse” levert ons de grootste inkomstenbron van het dorp. Een christelijke familie uit Zwitserland was in 1963 de eerste bewonersgroep en oprichter van deze kibboets. Het gehele bedrijf wordt gerund door internationale vrijwilligers. Uit de plaatselijke omgeving komen hier regelmatig scholen met kinderen uit Palestijns dorpen en uit Israëlische dorpen samen voor onderlinge toenadering door respect. Ook een gemengde religieuze vrouwengroep uit het naburige Haïfa neemt regelmatig deel aan de dialoog-bijeenkomsten. Studenten uit heel Israël en kerkgenootschappen uit de EU en de VS zijn regelmatig voor studie en vredesactiviteiten in Nes Ammim te vinden. In deze kibboets wordt hard gewerkt aan Vrede tussen alle partijen via dialoog en samen werken. Een hoopgevende plek in het noorden van Israël vlakbij de grens met Libanon.

Sabeel, het Kairosdocument

Verder op weg naar Nazareth. Nazareth ligt in de provincie Galilea en telt 70.000 inwoners onderverdeeld in 40.000 Palestijnse islamieten en Palestijnse christenen, 4000 katholieken en 23.000 Joods orthodoxen. We bezochten het kantoor van Sabeel, een wereldwijde organisatie die de belangen behartigt van Palestijnse christenen, een centrum voor bevrijdingstheologie. De boodschap van hun doelstelling werd duidelijk door de voorganger Habib Karem aan ons overgebracht onder andere: wij zijn voor dialoog en niet voor geweld. Vrede zonder gerechtigheid is geen vrede. We werken met groepen in vele steden en dorpen. De moslimbevolking groeit in Nazareth maar we leven goed samen, we zijn burens! Overal zijn wel extremisten. We gaan ook naar de Westbank om ondersteuning te geven en we geven het Kairos-Dokument uit, het christelijke Palestijnse woord aan de wereld en een schreeuw om hulp uit het hart van het Palestijnse lijden. We hebben 20.000 vrijwilligers in de wereld.

Onze visie: wij geloven niet in een duurzame oplossing van twee staten; beide staten leven dan voortdurend in angst. Wij hopen op het stichten van één staat maar dat is alleen mogelijk met een democratisch gekozen regering. Het gaat vooral om

GERECHTIGHEID en ontwikkeling van het bewustzijn van de mensheid. Bidden is een wonderbaarlijk middel!

Kibboets Shaar Hagolan

We zakten verder af naar het zuiden via de Golanhoogte waar we vlak bij de grens met Syrië de VN-post konden waarnemen die vluchtelingen moet tegenhouden die Israël willen binnenkomen. Er vinden daar regelmatig gewelddadige confrontaties plaats. Onze volgende overnachtingsplaats was de boerderij kibboets Shaar Hagolan nabij het meer van Tiberias. We werden rondgeleid door de beheerder en hij vertelde dat Shaar Hagolan een economische landbouw kibboets is met een fabriekje. De organisatie wordt niet gerund door vrijwilligers. De bewoners werken vaak buiten de kibboets en betalen voor hun verblijf en eten. Er zijn nog kinderverblijven van vroeger te zien en een schooltje. Wat heel bijzonder is, er staat ook een bejaardenverzorgingstehuis op het terrein waar de oudere mensen van het eerste uur, die op de kibboets gewerkt hebben, nu kunnen wonen en hun verzorging krijgen. Indien gewenst kunnen zij in het fabriekje nog nuttige werkzaamheden verrichten. De eetzaal is heel groot, gasten en bewoners eten daar met en door elkaar. Genomen maaltijden door de bewoners worden bij de kassa afgerekend.

Deze kibboets is één van de eersten die in Israël werd opgericht. De eerste kibboetsen werden door Russische pioniers opgezet vanuit de idealen van Marx en Lenin: alles voor allen!

De tweede en derde generaties willen dat niet meer, kunnen niet meer vanuit deze idealen leven. Ze willen vrij zijn en hun eigen weg zoeken. Dit alles tot verdriet van de pioniers die nu nog in leven zijn.

We verlaten Shaar Hagolan en rijden langs de grens van Jordanië naar de Westbank, het leefgebied van de Palestijnen. Onderweg werd er van gids gewisseld. Toine van Teeffelen nam de taak over. Toine is Nederlander, getrouwd met een Palestijnse vrouw en woont al geruime tijd met zijn gezin in Bethlehem.

Nablus

Op naar Nablus. Nablus is de grootste stad van de Westbank en samen met Gaza, één van de belangrijkste centra van het Palestijns verzet tegen de bezetting door Israël. Volgens Toine is de sfeer

in Nablus nu wat minder gespannen, de economie trekt wat aan en het gaat wat beter met de middenklasse. Hoewel de export (vervoer) stagneert doordat Israël de C-zone beheert en er daardoor geen doorvoer mogelijk is. We hebben een zeepfabriek bezocht waar ze de grondstoffen voor de zeep nog met de “hand “ maken. Er waren veel meer van deze fabriekjes en het ging altijd weer over van vader op zoon. Nu zijn er nog maar twee over. De zeep wordt tot ver in de Arabische wereld verhandeld.

Even buiten Nablus op de berg Gerizim woont een speciale Joodse Gemeenschap, de Samaritanen. Zij zeggen de oudste, de eerste Joodse gemeenschap te zijn. We werden bijzonder vriendelijk ontvangen door de priester die ons een toelichting gaf over hun leefregels en doelstelling. Hun geloof is gebaseerd op 5 pijlers : Eén God, de profetie van Mozes, de heilige schrift: de vijf boeken van Torah (Genesis, Exodus, Leviticus, Numeri en Deuteronomium), sanctity of Mount Gerizim en de Dag des Oordeels. Ze hebben speciale regels zoals: het offeren van lammeren op speciale festiviteiten, het dragen van witte kleding op zaterdag, en vrouwen zonderen zich af als ze menstrueren. Ze lezen alleen de eerste vijf boeken van het oude testament. En toch, glimlachte de priester, gaan we met onze tijd mee en hij haalde zijn mobieltje onder zijn gewaad uit toen de telefoon overging. Ze hebben één probleem en dat is, ze hebben een tekort aan vrouwen om voor het nageslacht van hun gemeenschap te zorgen. Iedere vrouw die de regels zou willen naleven kan “solliciteren“ (een serieuze grap of werkelijkheid, gaf wel humor aan de zaak). In de tijd hebben ze veel steun gekregen van de Palestijnse president Arafat; helaas nu niet van Abbas. Niet alle Joodse groeperingen nemen hen serieus. Zij willen Vrede bewerkstelligen en in Vrede met alle groeperingen en religies leven. Wij wonen, werken en bidden hier op Mount Gerizim niet voor niets. Hier moet en kan de Vrede op aarde beginnen. Daarom wonen in dit gebied van de aarde zoveel verschillende religies, stammen en groeperingen samen. Hier ligt de uitdaging! De tocht ging verder en na het passeren van twee checkpoints en via Ramallah en Jeruzalem kwamen we laat in de middag aan in Bethlehem waar we een aantal dagen zullen blijven en ons een intensief programma wacht.

Bethlehem (checkpoints)

Bethlehem is helemaal ingebouwd door een negen meter hoge muur, gebouwd door Israël, die om de hele stad slingert. Verbijsterd en daarom niet te begrijpen hoe mensen op deze wijze een open gevangenis creëren voor hun medebewoners in dit land en ook niet te begrijpen hoe de mensen die daar moeten leven zo kunnen leven! We zijn met een klein groepje meegegaan met twee dames van EAPPI (Internationale waarnemers die posten bij de checkpoints). Dit project EAPPI gaat uit van de Wereldraad van Kerken. Deze waarnemers (m/v) rapporteren wantoestanden, het schenden van mensenrechten, lichamelijk geweld etc. welke de Palestijnse burgers ondervinden bij het passeren en doorlaten bij de checkpoints. Eén van de dames kwam uit Noorwegen en de andere uit Canada. Zij doen deze job een aantal maanden en staan een dagdeel bij de poorten en worden dan weer afgelost. De rapportages worden wereldwijd verspreid en doorgegeven aan de VN, de EU, NGO's, de pers en vele politieke organisaties. Wij hebben verschillende malen uren bij één van de checkpoints gestaan en kunnen zien hoe tragisch het is voor de Palestijnse burger om op deze wijze, elke dag, twee keer en soms heel lang, in de rij te moeten staan, gepest te worden om uiteindelijk doorgang te verkrijgen om naar hun akkers, ander werk, familie, ziekenhuis te kunnen gaan. We bezochten vervolgens het meest tragische project, het vluchtelingenkamp AIDA. We werden op het kantoor ontvangen waar één van de organisatoren ons informeerde over de toestand in het kamp. Dit kamp is één van de drie in Bethlehem waar Palestijnen wonen die in 1948 zijn gevlucht toen de staat Israël werd gesticht. Boven de ingang van het kamp bevindt zich een grote sleutel, het symbool voor “Return Home”! We werden vervolgens rondgeleid door jongeren die daar wonen. Het grote probleem is het tekort aan water. Een paar maal per dag is water beschikbaar. Een grote onzekerheid en angst waar deze kampbewoners in leven is dat het Israëliische leger regelmatig 's-nacht invallen doet om naar vermeende terroristen te zoeken. Ze vernielen huizen en inboedel en pakken vaak jongeren op zonder dat er aantoonbaar bewijs is van criminaliteit. Het probleem is dat dit gebied onder de A-zone valt waar de Palestijnse politie het beheer heeft en niet de Israëliische politie en leger. Tijdens de nachtelijke invallen blijkt de Palestijnse politie machteloos om op te treden. A, B, of C-

zone, het Israëlische leger trekt zich daar niets van aan; rechteloos zijn ze in dat kamp. Afgevoerde jongeren kunnen zonder eerlijk proces langdurig in de gevangenis terecht komen. Als ouders niet kunnen betalen voor “hun verblijf” in de gevangenis, dan blijven ze voor onbepaalde tijd nog langer vast zitten.

Een aantal jongeren uit het vluchtelingenkamp kwam 's-avonds naar onze verblijfplaats om met ons in gesprek te gaan. Ze proberen van het leven in het kamp het beste te maken. Sommigen vinden een baantje in de omgeving of volgen een opleiding. Ondanks hun dromen voor een betere toekomst waren ze niet positief over het heden; o.a. gefrustreerd door het feit dat ze niet vrij kunnen reizen door hun eigen land en geen vrienden bezoeken in Jeruzalem of Gaza. En altijd oponthoud, frustraties, en de onzekerheid hoelang ze bij de checkpoints moeten wachten. Het constant water tekort. De invallen van het leger.

Ze hadden ook kritiek op de Palestijnse overheid, dat Fatah en Hamas niet samenwerken. Op die manier zeiden ze, weten wij, Palestijnse burgers, niet waar wij aan toe zijn.

Het Kairos-Document

De andere dag hadden we een ontmoeting met Riffat Kassis. Hij is advocaat, coördinator van Kairos Palestina en medeauteur van het Kairos-Document: Een schreeuw om recht. Enkele belangrijke uitspraken van Riffat tijdens zijn inleiding en antwoorden op onze vragen:

“Al 2000 jaar leven we zonder vrede; er werd veel beloofd maar nooit gerealiseerd. Onze theologie is overleven en hoop. Kairos is gebaseerd op hoop. Palestijnse christenen leven al 1500 jaar voornamelijk in een moslimcultuur. Wij zijn religieus inclusief! Vanaf 2008 wordt 45 % van de NGO's gerund door kerkelijke organisaties. Wij getuigen naar waarheid voor iedereen! Palestijnse christenen vormen een sterke gemeenschap. Palestijnse christenen pionieren in de frontlinies, in verzet en standvastigheid maar er zijn ook Palestijnse christenen die het vertrouwen verloren hebben. De huidige militaire Israëlische bezetting is anders dan de vorige. Het is niet alleen de muur, maar ook de landonteigening en bezetting, het is een sluipend kwaad. 30% van ons land is al afgenomen. Ik leef 12 km van Jeruzalem, maar ik kan er niet heen omdat ik politiek actief ben geweest.

Het Kairos-Document is ook in het Arabisch geschreven. Het tweede hoofdstuk van het document gaat over GELOOF, HOOP en LIEFDE. Geloof in het oude en nieuwe testament: gij zult niet zwichten om andere volken te overheersen. Gods Wil is rechtvaardig. Stilte is ook een zonde! Hoop is actie; bidden is nuttig. Er zijn tekenen van hoop; er zijn vele Israëliërs die ook tegen de bezetting zijn. Liefde is, probeer je vijand lief te hebben zoals jezelf: “love your neighbour”. Maar als je geen vijand hebt is het gemakkelijk gezegd, ook om te vergeven. Leg toch altijd de nadruk op Liefde, tracht je agressie te verliezen, verzet zonder haat en zie God in zijn gelaat. We hebben die verantwoordelijkheid. Er komt een moment dat je opeens de gratie van God ziet! Zie het Kairos-proces destijds in Zuid-Afrika!”

Vraag: “Hoe was de reactie uit de wereld op het Kairos-Document?”

Antwoord: “In 2009 was het document eigenlijk bedoeld voor de Palestijnse christenen maar de hele wereld reageerde en burgermaatschappijen tekenden. Er ontstonden werkgroepen en wereldwijd was er een response van positieve reacties. De dialoog kwam op gang. Niemand wil de bezetting. Ook Joodse groepen vragen om dialoog. Palestijnse autoriteiten zeiden: het is een nationaal document. Een kerk uit Schotland bood excuses aan voor wat de Palestijnen wordt aangedaan. Wanneer je niets doet, ben je niet neutraal, maar medeplichtig. Heeft de Paus gereageerd op het Kairos-Document? Hij heeft het wel ontvangen, maar ik ben niet in afwachting. Wij steunen op ons zelf en op God. De enige hoop voor dit land is: Conciliation, verzoening, maar eerst waarheid en gerechtigheid en dan verzoening. Een menselijke oplossing is een democratische oplossing!”

Het Soemoed huis

We bezochten in die periode het Arab Educational Institute (AEI-open windows). “Welkom in het Soemoed huis! Het huis is gebouwd in 2004/5 na de intifada met internationale financiële ondersteuning. Het is begonnen om samen te komen om allereerst onze trauma's te verwerken; we deelden al onze problemen. Nu is het niet alleen tranen en lijden, maar zijn we creatief in het zoeken naar oplossingen én om onze kinderen op te voeden, niet als slachtoffer, maar om hen sterk te maken, om uit de beperking en slechtheid van de

omstandigheden een positief leefbaar leven te maken.” Ze spreken van de overtuiging: “we zijn een sterk volk, we bereiken nu een groot publiek. We hebben elkaar nodig, omdat ons verhaal niet met buitenstaanders is te delen.”

Ze hebben The Wall Museum opgezet.

Indrukwekkend om te zien. Meer dan 100 posters met teksten van ervaringen van alle dag in het leven binnen de muur zijn aan de binnenkant ervan opgehangen. (Wij als groep hebben eveneens een poster gedoneerd en deze zal met de door ons gekozen tekst, binnenkort via Toine van Teeffelen worden aangeboden en een plek aan de muur krijgen).

Het Soemoed huis is een volwaardig onderwijscentrum geworden. Er wordt gewerkt met internationale vrijwilligers die onderricht geven in verschillende projecten zoals: computerstudies, journalistiek, web design, muziek en zang, Engelse taal en nog veel meer vakken. Vrouwen komen één keer per week naar het Soemoed huis, families één keer per maand. Mannen zijn ook welkom maar die zijn minder vrij.

We kregen een videofilm te zien over de muur en alles wat daar mee te maken heeft. Vervolgens vertelden Palestijnse vrouwen over hun (soms gruwelijke) ervaringen. Vraag was: “hebben jullie contact met Israëliische vrouwen?” Ja, in het verleden wel, maar het wordt hen heel moeilijk gemaakt. We hopen dat Israëliische vrouwen ook hun regering onder druk zetten. Er zijn Israëliische vredesgroepen die werken voor vrede. Het was een mooie en hoopvolle ontmoeting met de Palestijnse vrouwen in het Soemoed huis. Soemoed, volharding, standvastigheid.

WI'AM

Vervolgens naar ons volgende bezoek: het Palestinian Conflict Resolution / Transformation Center WI'AM. Door directeur Zoughbi Zoughbi werden we hartelijk ontvangen. Het centrum bevindt zich bijna tegen de muur aan en is operationeel sinds 1994. Het is een plek voor conflict transformatie. Het verhaal van de directeur: “We werken zowel regionaal als nationaal en internationaal. We zijn afhankelijk van financiële steun. We helpen kleine gezinnen met moeilijkheden waar frustraties ophopen. We leven immers in een gevangenis! We hebben ook kinderprogramma's. We doen er alles aan om het leven te vieren. Lijden is overal en kinderen leren

daardoor dat ze niet de enigen zijn die lijden. Wij zijn ambassadeurs en vragen om histories recht. Wij zijn niet tegen Joden maar tegen de bezetting. We hebben contact met Israëliische vredesgroepen. Er zijn minder Palestijnse christenen dan kolonisten: 50.000 christenen met 120.000 kolonisten om ons heen, gesteund door rechts-extremisten, maar Jezus zei: “Wees niet bang”. Wij gaan door met onze geweldloze strijd en jullie helpen ons sterk te blijven.”

Als groep hebben we ruimhartig gedoneerd.

Tent of Nations (Tent der Volkeren)

De dagen in de Westbank hadden nog wat in petto voor ons, namelijk een bezoek aan de Tent of Nations. Het terrein van de Tent of Nations ligt negen kilometer ten zuidwesten van Bethlehem en heeft een oppervlakte van 100 acres land en ligt 950 meter boven de zeespiegel. Sinds 1916 is de familie Nassar (Palestijnse christenen) eigenaar van dit land. Als er in die tijd land werd gekocht/verkocht ging dat via zgn. “handjeklap”, maar de aankoper had over het algemeen dan geen eigendomspapieren. Vader Daher Nassar was echter slim en zorgde dat hij als eigenaar originele grondeigendomspapieren kreeg. De familie heeft vier geregistreerde eigendomsdocumenten van hun land. Het land is van generatie op generatie overgegaan en de visie en het project is op dezelfde wijze voortgezet. De visie van grootvader Bishara was om een vredesproject op en van zijn land te maken, maar hij stierf in 1976. De familie draagt dit project verder en houdt de visie in stand. Het land wordt bebouwd en er staan honderden fruitbomen, de vruchten worden verkocht en zo kunnen zij leven van hun land. Zoals meerdere Palestijnse boeren in de omgeving zijn ze voor 100% afhankelijk van hun eigen landbouw. Veertig jaar geleden werden hun gebouwen door Israël vernietigd en zijn ze onder de grond gaan leven. Ze hebben holen gegraven en zijn daar gaan wonen, zeer primitief: geen verwarming in de winter. Maar vader Bishara zei: “geef nooit op, houd stand”, en nu nog leven ze grotendeels onder de grond. Hun stelling is echter: “We zullen geen kwaad met kwaad vergelden. De bijbel is onze leermeester en we proberen er naar te leven hoe dramatisch ons leven onder de bezetting ook is.” Daarna heeft de familie Nassar tot 1991 in tamelijk vredige omstandigheden kunnen leven. De druk op landonteigening nam later weer toe, en na de Oslo-

akkoorden waar een “wet” werd aangenomen om Israëlische en Palestijnse gebieden te verdelen in drie zones: A-zone: Palestijns beheer, B-zone: Israëliisch en Palestijns beheer, en C-zone: Israëliisch beheer, werd de situatie dramatisch.

Er werd constant druk uitgeoefend op de familie Nasser en hun burens. Fruitbomen en watertanks werden vernield. Kolonisten vanuit de omliggende illegale nederzettingen gingen zich er met geweld ook mee bemoeien, kwamen met bulldozers het terrein oprijden om eigendommen te vernielen. Ook het Israëlische leger voerde 's-nachts vernielingen uit. Zo ging het en gaat het nog steeds door. Vele boerenfamilies in de omgeving zijn onder deze druk al vertrokken, maar de familie Nasser houdt stand en is niet en nooit van plan op te geven. Geweldloos verzet betekent voor hen: als er vijftig fruitbomen vernield zijn dan planten zij er weer honderd terug. Overal op het terrein zie je op stenen Bijbelteksten staan, die hen moed inspreken. Daar de familie wettelijke papieren heeft, en ze ook een advocaat hebben, belt de familie - telkens als er weer vernielingen zijn aangericht - de advocaat die dan de zaak bij het Israëliisch Hooggerechtshof deponeert. Vervolgens komt er geen uitspraak, de zaken worden steeds uitgesteld en dat gaat nu al zo'n 23 jaar! Internationaal is het in de loop der jaren niet onopgemerkt gebleven. Ze krijgen veel erkenning en financiële steun. In het jaar 2000 hebben bevriende groepen en organisaties uit de hele wereld zich met het project verbonden en hebben het sindsdien de “Tent of Nations” genoemd.

Het is nu een educatieve en biologische boerderij. Er is onder de grond een ruimte gebouwd voor ontvangst van gasten, om workshops te houden en om lessen te geven zoals computercursussen, talen, internationaal recht, enz. Vrouwen en kinderen uit de omliggende dorpen komen eveneens hier samen voor onderricht en dialoog. Van over de hele wereld komen gasten, medewerkers en stagiaires hier wonen, werken en hun dienst verlenen. Wij werden bij deze bijzondere mensen hartelijk ontvangen door de dochter Nasser. Onmiddellijk vertelde zij ons dat de nacht ervoor weer achthonderd fruitbomen waren vernield in de vallei. Zij nodigde ons uit om mee te gaan en de vernieling vast te leggen op onze camera's. Een aantal van ons is met haar en een broer Nasser afgedaald naar de vallei en hebben daar inderdaad

de verwoesting gezien. Wijd verspreid waren de vernielde bomen met een bulldozer onder het zand begraven; hier en daar staken de vruchten er nog boven uit. Wij hebben in de ondergrondse conferentieruimte ook nog een uitgebreide toelichting gekregen van mevrouw Nasser over wat er al die jaren is gepasseerd. Maar zij en haar familie stralen een enorme kracht uit van: “Wij houden vol en geloven in één van de Bijbelse uitspraken van....Geloof - Hoop - Liefde. We moeten het Bijbelse geloof praktiseren. Wij weigeren om te haten en geven niet toe. Wij willen het levende voorbeeld zijn!”

Wie zich geroepen voelde heeft een boom gedoneerd; wij kregen daarvoor een certificaat. Al met al een indrukwekkende bijeenkomst en het is goed te weten dat zij er zijn in de wereld en dat zij daar leven onder zulke omstandigheden en op een bijzondere wijze een levend voorbeeld zijn voor alle bezoekers.

(de EO- televisieploeg is kort na ons ook in de Tent of Nations geweest. Zij hebben eveneens opnamen gemaakt van de fruitbomenvernietiging. Het is op zondagavond 25 Mei 2014 in het programma Kruispunt uitgezonden).

Efrata

Het was op een woensdag dat we de (illegale) Joodse nederzetting Efrata bezochten. Bob Lang is de persoon die ons ontvangt in de bezoekers lobby. Bob Lang is een Amerikaanse Jood en is hoofd van de religieuze raad van deze nederzetting. In zijn toespraak vertelde hij ons dat in Efrata op het ogenblik 10.000 Joden/kolonisten wonen en dat hij hoopt en verwacht dat het er binnenkort 30.000 zullen zijn. Er is een grote behoefte bij Joden uit de hele wereld om in Israël te wonen; er is een lange wachtlijst voor de nederzettingen. Efrata is één van de velen nederzettingen; de bouw van de (illegale) nederzettingen voltrekt zich in een razendsnel tempo en daarmee groeien de problemen en frustraties van de Palestijnse bevolking. Grond wordt onteigend. De nederzettingen worden altijd boven op de heuvels gebouwd: dan heb je meer controle; de Palestijnse dorpen liggen beneden in het dal. De waterverdeling wordt steeds schrijnender; de nederzettingen krijgen voldoende watertoevoer zelfs om zwembaden te vullen en de tuinen te sproeien, maar in de Palestijnse dorpen is het water op rantsoen! Bob Lang had heel wat uit te leggen maar draaide zich er steeds weer uit. Hij

haalde steeds de uitspraak van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties aan, omdat die nu eenmaal in 1947 de grenzen heeft aangegeven. “Wij moeten nu eenmaal de muur aanhouden want er zijn altijd weer pogingen tot aanslagen. En vergeet niet: het is het land van de Joden al voor Koning David. We zijn een thuisland voor Joden. Joden komen altijd terug naar hun land. Wij hebben gepoogd met de Palestijnse autoriteiten samen te werken maar zij wilden niet. Wat betreft Efrata: 25% van de inwoners werkt buiten de stad, 28% hier in de “community” en ongeveer 10% in Tel Aviv. We hebben basisscholen, drie hogescholen, een bibliotheek, een ziekenhuis en dertig synagogen.” Na een korte discussie met de aanwezigen, brak Bob Lang de bijeenkomst af en begeleidde ons vriendelijk, maar afstandelijk naar de bus. We zijn vervolgens nog door de nederzetting gereden en keken onze ogen uit wat betreft de luxe huizen/tuinen enz.

“You are good”

Onze weg vervolgde zich richting Hebron. Ineens een geweldige klap, links midden van de bus was een steen door de ruit gegooid. We schrokken, maar gelukkig was niemand gewond. De bussen blijken dubbele ramen te hebben en met een aanslag wordt alleen de buitenste ruit verbrijzeld. Aangifte doen bij het politiebureau bleek niet veel zin te hebben. Later in de week werd de schade hersteld.

Hebron is waarschijnlijk een van de oudste steden van de wereld. Zowel Moslims als Joden beschouwen de stad als heilig, omdat hier hun beider voorvader Abraham woonde. In Hebron wonen vnl. Palestijnen en er is een kleine enclave van Joodse kolonisten. Om deze te beschermen zijn er diverse restricties voor Palestijnen. In sommige buurten mogen ze niet rijden, in sommige straten niet lopen en ruim vijfhonderd bedrijfjes zijn op militair bevel gesloten. Een deel van de oude stad is spookstad geworden. Overal zijn militaire checkpoints. Tijdens het wandelen door de stad kon je de spanning aanvoelen. Jongetjes van 5 à 6 jaar die iets aan je wilden verkopen, en als je het niet deed dan riepen “you are Israëli, you are not good” en ze namen zelfs een dreigende houding aan. Echter, (en dit heb ik als heel ontroerend ervaren) toen ik een van die jongetjes over zijn bol streek en zei: “you are good, you are a good boy!”, kwam hij even later weer naast mij lopen en zei: “you are

good”. Door dit voorval werd ik diep doordrongen van het feit hoe jonge kinderen worden gehersenspoeld; een enorme tragiek hoe deze kinderen moeten opgroeien met zoveel agressie. Ik kon ervaren dat er veel armoede is in Hebron, meer dan in Nablus en ook de dieren, de ezeltjes zagen er verwaarloosd uit. We hebben geluncht bij een Palestijnse familie. Ze hadden geweldig hun best gedaan om ons te voorzien van lekkere hapjes. Er werd muziek gemaakt door vader.

Judea

We reisden verder door de heuvels van Judea naar de woestijn van Judea. We reden door de Joodse stad Arad, een prachtige stad met 25.000 inwoners. In het Bedoeïenenkamp Kfar Hanokdim kregen we uitleg over het leven van de Bedoeïenen in het verleden en hoe ze nu leven. Vroeger zwierven ze rond als herders, geen vaste woonplaats. Nu wonen velen met familie in huizen en gaan kinderen naar school. Er zijn echter nog Bedoeïenengroepen die rondreizen en een zeer sober bestaan leiden en weinig tot geen rechten hebben! Er wordt regelmatig door Israël een poging gedaan om de Bedoeïenen te verdrijven uit hun leefgebied. Internationaal maar ook door vele Israëliische burgers is daar verzet tegen gekomen. Water is schaars in Israël. Er wordt subsidie gegeven en je krijgt drie kub water per persoon. Als je meer gebruikt betaal je het dubbele. Het kost tien shekels per kub. We rijden langs de Dode Zee op weg naar Jeruzalem. We zien heel veel dadelbomenplantages en deze worden besproeid met rioolwater. Er is een enorme export van dadels over de hele wereld.

Jeruzalem

Na ons intensief bezoek aan de Palestijnse gebieden kwamen we aan het einde van onze rondreis terug in Jeruzalem waar we lopende door de Stefanuspoort, en over de Via Dolorosa in het hof van Gethsemane uitkwamen waar onder andere, naast de bezinning van de Kruisweg van Jezus, de kerk staat van Alle Volkeren! Na het al eerder genoemde bezoek aan het Holocaust Memorial Yad Vashem, gelegen op de Berg der Herinnering (Har Hazikaron) hebben we de Knesset, het huis van het Israëliisch Parlement, bezocht waar we uitvoerig geïnformeerd werden over het functioneren daarvan.

Rabbis for Human Rights (Rabbijnen voor mensenrechten)

In de middag hadden we een afspraak met de Rabbis for Human Rights. De Rabbis for Human Rights is gesticht in 1988 gedurende de eerste intifada. In een stadsgedeelte van Jeruzalem werden we hartelijk ontvangen op hun kantoor door de voorzitter Rabbijn Arik Ascherman. De volgende uitspraken zijn van Arik Ascherman tijdens zijn informatieve voordracht aan ons: “Voor de één is Israël vrij en onafhankelijk, voor anderen een Nakbar (ramp). Genesis: “Door jullie zullen volken gezegend worden”. Zegen voor ons, verlies voor de ander. We moeten werken in een win-win situatie. Uitgangspunt is gelijkwaardigheid! Er komt veel kritiek uit andere landen op Israël, we moeten daarom ook kritiek hebben op ons zelf. Wat zeiden de profeten over gerechtigheid? “Zwaarden omsmeden in ploegscharen”. Soms vraag ik mij af “Wat voor soort land is dit?”: woorden voor mensenrechten worden niet erkend door religieuze Israëliërs maar wel door veel niet religieuze Israëliërs.”

Wat doen de Rabbis for Human Rights? Zij leren jonge mensen over de mensenrechten en de consequenties hiervan, zij beïnvloeden justitie en pers, en ook doen zij veldwerk, zoals het terzijde staan van de Palestijnse boeren op hun land als zij bestolen, belaagd en bedreigd worden. Lobbyen, burgerlijke ongehoorzaamheid en acties: bulldozers tegenhouden die Palestijnse huizen willen verwoesten om daar huizen voor Joden te kunnen bouwen (kinderen komen uit school: hun huis is weg). Slopen zonder vergunning is onmogelijk; de rabbi's trachten het dan ook onmogelijk te maken. “De Torah is als het ware gesloopt: het beeld van God is weg van die plek! Iedereen is verantwoordelijk en wij hebben geen andere keus dan voor de bulldozers te staan. Als wij voor de bulldozers staan dan noemen mensen ons verraders en toch geloof ik in een toekomstige verandering ten goede, als wij maar standhouden in onze overtuiging dat gerechtigheid de sleutel is voor Vrede. Wij zijn niet vrij om niets te doen! Voor andere groepen rabbijnen is het moeilijk om toe te geven dat er iets fundamenteels mis is. Toch schreven vierhonderd rabbijnen over de hele wereld een brief aan de president van Israël. Waarom maken we ons als rabbijnen van verschillende richtingen, niet druk over de mensenrechten en over samenwerken! Gerechtigheid en wet horen bij

elkaar, het werkt echter niet altijd zo in de praktijk. Er zijn grote risico's in de huidige samenleving. Aanvallende kolonisten en stenen gooïende jongeren. En toch: het is mijn land, mijn volk, mijn leger. We moeten de pijn absorberen en samen met God een betere wereld maken. Een Zweedse kerk geeft ons veel steun. Economische situatie: 15 % tot 20% leeft onder de armoedegrens; 20 % van de oude mensen moet kiezen tussen voeding en medicijnen. De regering wil sociale woningbouw slopen en mensen aan het werk krijgen, maar er is geen geschikt werk. De regering sluit de grenzen voor Afrikaanse asielzoekers. 40.000 Bedoeïenen moeten verhuizen, verliezen hun land, hun tenten worden verwoest. 90% van de Joodse burgers is het er mee eens dat de Bedoeïenen kunnen blijven. Wie één leven redt, redt de Wereld! Palestijnse boeren hebben het recht naar hun land te gaan. 10.000 bomen zijn inmiddels al omgehakt. Wij vormen vaak een menselijk schild tussen de Palestijnse boeren en de kolonisten. In 2006 vierden wij victorie bij het Hooggerechtshof. Boeren worden nu beschermd door het leger; sommige soldaten vinden het maar niks. Als je slim bent, wil je samen leven. Alles valt terug op Hoop; Palestijnen leven over het algemeen zonder hoop. Als wij naar het gerechtshof gaan, denken ze dat wij verraders zijn, maar...als ik niet meer zou kunnen geloven in mijn mede-Israëlitische broeders en niet meer zou geloven in het goede in mijn medemensen, dan was ook ik zonder Hoop!”

Uit het jaarverslag van de Rabbijnen voor Mensenrechten:

“Het is inspirerend om te werken met zoveel goede, toegewijde en idealistische mensen, wiens visie op vrede en gerechtigheid standvastig blijft, ondanks alles wat er gebeurt. Het is hartverwarmend om constante feedback te ontvangen die het belang benadrukt van onze aanwezigheid als een religieuze Israëlische groep voor mensenrechten, en te horen dat wij hoop in andere mensen inspireren, het Jodendom en humanisme voor hen te redden, en de stereotypen van zowel Israëliërs als Palestijnen ontkrachten.”

Conclusie

Dit was de derde keer dat ik dit gebied in het Midden-Oosten bezocht. Het was een missie voor mij om deze keer te onderzoeken hoe het werkelijk gesteld is met de mensenrechten met name van het Palestijnse Volk. Mijn betrokkenheid en insteek is

niet neutraal, maar ook niet vóór of tegen de Israëlische bevolking of vóór en tegen het Palestijnse Volk, maar ik ben onvoorwaardelijk voor het naleven en beschermen van de mensenrechten, waar dan ook in de wereld; en actueel onvoorwaardelijk voor het Palestijnse Volk. Nu omdat zij - uitzichtloos - al zo lang in gevangenschap leven en dat in een “democratische staat”!

En ook ben ik voor het ondersteunen van het wettelijk concreet maken van het internationaal recht.

Hoopvol zijn de vele Vredesgroepen in Israël zelf (zie uitspraken in dit verslag). Hoopvol dat van binnenuit in Israël zelf, organisaties en burgers opkomen voor hun onderdrukte medeburgers.

Johanna Steijlen

Voor vredesinitiatieven in Israël, zie ook de video *Signs of Hope*, van Kerk in Actie en Kerk en Israël: http://youtu.be/nXH5_IVRmgo

GELEZEN (door Frans Vermeulen)

Het kan soms raar gaan in het leven. Op 25 januari jl. ben ik samen met mijn vrouw (op die dag jarig!) naar Arnhem afgereisd om daar de Ekklesia te bezoeken en na afloop vraag ik aan haar: “Wat doen we: gaan we naar huis, of heb je ergens anders zin in?” Ze zegt: “Laten we maar eens doorreizen naar Zutphen, dat schijnt een mooie plaats te zijn.” Zo gezegd, zo gedaan en wat gebeurt er: ik loop in een boekhandel tegen een pas verschenen uitgave aan met de titel “Wat te doen met antidemocratische partijen?” Met als ondertitel: “De oratie van George van den Bergh uit 1936”.

Ais ik enkele passages in het boek heb gelezen, ben ik meteen ‘verkocht’ dat wil zeggen: ik koop het! Behalve de inaugurele rede van de prof. George van den Bergh, VU A’dam, tref ik in dat boek ook de uiterst actuele bijdragen aan van promovendus Bastiaan Rijpkema, René Cuperus en Paul Cliteur, hoogleraar in Leiden. Dan weet je genoeg: het is dus niet zomaar een boekje van dertien in een dozijn. In dit boek worden de zwakheid en de kracht van de democratie uiteengezet. Vooral de zwakheid van de parlementaire democratie wordt

tot op het bot gefileerd. Het is het jaar 1936: overal klinkt in Europa ‘de stem des volks’ om een sterke leider. We hebben het geweten.

In de rede van prof. Van den Bergh wordt uiteengezet dat een democratie geen middel is, maar een doel. Een opsteker voor ons lid Michiel Visser....! Filosofisch en theologisch betekent dit dat de democratie “het einde van de geschiedenis en de ontmoeting van alle religies” is. Maar dan wel de “weerbare democratie en de ware religie, dus zonder uitsluiting en zonder het wij-zij-gedoe.” Ik formuleer het ook altijd in mijn definitie van federalisme: “Eén voor allen, allen voor één.” Over die doel-middel-rationaliteit schrijft Van den Bergh zelf dat het socialisme geen doel is, maar een middel. Dit werd hem binnen de SDAP, voorloper van de PvdA, niet in dank afgenomen; vooral de paladijnen van Troelstra waren boos en teleurgesteld. Ik begrijp nu waarom juist deze uitgave in december 2014 uitkwam: onze parlementaire democratie is zwak en wordt op diverse manieren ondermijnd. Dat is voor een deel de schuld van de politici, die zich uit de naad werken om “in beeld” te komen. Maar het is vooral de schuld van het kiezerspubliek, dat de politici tot dit gedrag verleidt.

Het begrip ‘weerbare democratie’ staat dan ook centraal in het boek. Van den Bergh was dus lid van de SDAP en daarom werd zijn inaugurele rede scherp aangevallen: hij zou, uitgerekend bij het aanvaard van de leerstoel, op onrechtmatige wijze politiek bedrijven in plaats van wetenschap. Vooral vanwege deze aantijging was hij diep gegriefd.

Een weerbare democratie is ‘zelfcorrigerend’ en probeert haar fouten zo goed mogelijk te herstellen. Dit is een opsteker voor ons lid Rob Moerbeek, die het voortouw nam voor een corrigerende maatregel inzake de oorlogsmisdaden in Nederlands- Indië. De democratie doet dit herstelwerk graag, want alleen zo kan ze zich teweerstellen tegen het autocratisch ressentiment dat binnen de vertegenwoordigende lichamen telkens de kop opsteekt en de democratie misbruikt om ze af te schaffen.

Een belangrijk boek! Ik las het in één ruk uit.

Frans M. Vermeulen, lid van de werkgroep WereldRechtsOrde van de WFBN

GESIGNALEERD

WWW.JANPRONK.NL

Op deze website staan diverse teksten door Jan Pronk geschreven over hervorming van de VN en de Veiligheidsraad. Dat zijn:

Een nieuwe jas voor de Verenigde Naties (2007)
Op de website te vinden op de pagina *Speeches/Dutch*

The United Nations in a World of Conflict (2011)
Idem, pagina *Essays/English*

The United Nations. Values, Practices, and Reform (2011) Idem, pagina *Essays/English*

Peacekeeping: Acting as a Good Tailor When the Need Arises (2012) Idem, pagina *Speeches/English*

HTTP://WWW.NVVN.NL/2015/02/10/70- JAAR-VN-DRIE-KRANTEN-MET- DAGELIJKS-VN-NIEUWS

70 jaar VN: drie kranten met dagelijks VN-nieuws

WWW.1FOR7BILLION.ORG

De WFBN heeft zich aangesloten bij de campagne "1 for 7 Billion". Deze campagne roept op tot een transparant, eerlijk en inclusief proces opdat de best mogelijke kandidaat voor het ambt van secretaris-generaal van de Verenigde Naties geselecteerd wordt. De campagne is belangrijk voor de WFBN omdat - bij een positief resultaat - de Verenigde Naties democratischer, transparanter en sterker wordt. Op de website is ook al een lijst met kandidaten te zien.

AGENDA

Werkgroep WereldRechtsOrde (WRO), zaterdag 28 februari in Utrecht, van 13.30 tot 16.30 uur.

Werkgroep WereldRechtsOrde (WRO), zaterdag 18 april in Den Haag, 11.00 tot 17.30 uur.

Voor informatie: Frans Vermeulen:
fdvermeulen@home.nl (telefoon 0165 534 506)

Esperanto les door Rob Moerbeek voorafgaand aan de bijeenkomsten van de werkgroep op 28 februari in Utrecht om 12.00 uur en op 18 april in Den Haag om 10.00 uur.

COLOFON

Wereld Federalisten Beweging Nederland (WFBN)

Iedere aardbewoner heeft recht op welzijn en welvaart. De WFBN, in 1948 opgericht, streeft naar een duurzame en democratische wereldrechtsorde, met respect voor de rechten van de mens. Zij benadrukt door middel van het vragen van aandacht voor wereldwijde problemen de noodzaak tot internationale samenwerking en versterking van de Verenigde Naties op federale basis. De WFBN is het Nederlands centrum voor de inschrijving van wereldburgers.

De WFBN is verbonden met de Citoyens du Monde en aangesloten bij de World Federalist Movement.

Kantooradres: Laan van Nieuw Oost-Indië 252.
2593 CD Den Haag, telefoon: 070-3478196

Raad van advies

Prof. dr. Th. van Boven, Dr. P.H.J.J. Terhal,
Drs. L. Wecke, Prof. J. Berkouwer

Bestuur: bestuur.wfbn@gmail.com

Voorzitter: Floris Methorst, 030-2617723

Penningmeester: Emile van Essen, 06 19252628

Secretaris: Marjolijn Snippe, 0321-848782

Internationaal secretaris: Ton Macel, 070-3585481

Paul Berendsen, 06-34395140

Marianne Blansjaar

Peter Davidse, 070-7854063

Leonard Kater, 030-281 74 81

Jan Kees Koning, 06-30804086

Redactieteam Eén Wereld: Emile van Essen, Rob Moerbeek, Marjolijn Snippe en Frans Vermeulen

Deadlines voor inzending kopij (wfbn@wfbn.nl)

2015: 1 mei, 21 augustus, 15 november,

2016: 1 februari

"Één Wereld" is gedrukt bij Drukkerij Modern te Bennekom

Bank: Wereld Federalisten Beweging Nederland
IBAN : NL73INGB0000009764 en BIC :
INGBNL2A

Kamer van Koophandel Amsterdam:
V 530085 ISSN 1871-2754.